

VALO 1 | 2026

Päätoimittaja: Ville Järvinen, ville.jarvinen@evl.fi, 040 585 9074

Vastaava toimittaja: Anu Heiskanen, anu.heiskanen@evl.fi, 050 430 7166

Layout: Aino Rantala, Heku Oy

Seurakuntatoimisto:

Valkamankatu 2 A

Avoinna maanantaisin, tiistaisin ja torstaisin klo 9–11 ja 12–14, muina aikoina ajanvarauksella
03 280 4111

nokian.seurakunta@evl.fi

Verkkosivusto: nokianseurakunta.fi

Diakonian ajanvarauspuhelin: 046 922 9058 maanantaisin, tiistaisin ja torstaisin klo 9–10.

Seuraava Valo ilmestyy 20.8.2026

Tässä lehdessä

3 Pääkirjoitus

4–5 Pääsiäisen tapahtumat ja kurkistus tulevaan

6 Kolumni

7 Minna Canthin päivä

8–9 Kauimmaisena rakkaudesta

10 Piispantarkastus on suoritettu

11 Seurakuntavaalivuosi on alkanut

12–13 Kohtaamisia aistien varassa

14 Hartausmietiskely

15 Ida Elina – moderni popkanteletar

16 Passio

Sivu 3

Tule mukaan vaikuttamaan – seurakuntavaalit lähestyvät

Nokian seurakunta on yhteisö, joka koostuu jäsenistään. Yhteisö tarvitsee toimiakseen aktiivisia jäseniä. Ja jotta jäsenet voivat toimia yhteisön piirissä, tarvitaan tämän mahdollistavaa hallintoa.

Seurakunnan sydän ovat sen jäsenet. Jokainen meistä on erilainen ja ainutlaatuinen. Jokaiselle meistä on luontaista kokea Pyhää hieman eri tavoin. Jotta seurakunta voi toimia hengellisenä kasvupaikkana mahdollisimman monelle jäsenelleen, tarvitaan monia erilaisia seurakunnan sisäisiä yhteisöjä, joissa heijastuvat erilaiset luontaiset tavat kohdata kolmiyhteistä Jumalaa. Olenkin mm. vuoden 2026 toimintasuunnitelman yhteydessä

todennut, että Nokian seurakunta on luonteeltaan yhteisöjen yhteisö – suuri yhteisö, joka koostuu pienemmistä yhteisöistä. Tähän ”Luomme yhdessä toivoa” -strategiamme meitä ohjaa.

Seurakunnan hallinto ja työntekijät ovat omissa rooleissaan sen mahdollistajia, että seurakuntalaiset voivat saada vastuuta ja johtajuutta erilaisten yhteisöjen rakentamiseen. Tällaisia yhteisöjä ovat niin nuortenillat kuin vaikkapa Kulmakivi-kahvilan ympärille rakentuva toiminta tai messuun kokoontuva seurakunta. Vain näin toimimalla koko seurakunnan moninaisuus voi tulla kohdatuksi. Viime kädessä seurakunta rakentuu siis aina seurakuntalaisten omistautuneisuudelle seurakunnan eteen.

Erityisen tärkeä rooli seurakunnan kokonaisuudessa on luottamushenkilöillä, jotka valitaan vaaleilla. Seurakunnan hallinnossa valmistellaan ja päätetään muun muassa mainitsemaistani seurakunnan strategiasta, joka ohjaa koko organisaation toimintaa ja suuntaa.

Tänä vuonna järjestetään seurakuntavaalit, joissa valitaan uudet luottamushenkilöt kaudelle 2027–2030. Luottamushenkilöiden joukkoon tarvitaan monipuolinen edustus seurakunnan jäsenistöstä. Vain näin seurakuntaan kuuluvien erilaisten jäsenten näkökulmat voivat tulla päätöksenteossa ja päätösten valmistelussa kuuluviin.

Jos et ole vielä harkinnut ehdolle asettumista, niin toivon että harkitset. Seurakunta tarvitsee omistautuneita ja näkemyksellisiä luottamushenkilöitä. Sinun panoksellasi on merkitystä.

Ville Järvinen, kirkkoherra

Sivut 4–5

Pääsiäisen tapahtumat

Jumalanpalvelukset

Palmusunnuntaina Jeesus ratsastaa Jerusalemiin väkijoukkojen hurratessa hänelle. Palmunoksat heiluvat ja vaatteita levitetään tielle. Juhlatunnelmasta käydään hiljaiseen viikkoon, kun Jeesus kulkee kohti kärsimystä ja kuolemaa.

Palmusunnuntai 29.3.

- klo 10 Messu Nokian kirkossa
- klo 15 Virtamessu

Kiirastorstaina Jeesus asetti ehtoollisen. Tätä muistaen mekin kokoonnumme Herran aterialle, kuten kaikki kristityt maailmassa. Jumalanpalveluksen päätyttyä kirkko puetaan pitkäperjantain mustaan väriin. Vaikuttava hetki päättyy ilman säestystä laulettavaan virteen Käy yrttitarhasta polku.

Kiirastorstai 2.4.

- klo 14 Kiirastorstain ehtoollishetki Nokian kirkossa

- klo 17.30 Kiirastorstain messu Tottijärven kirkossa
- klo 17.30 kiirastorstain messu Siuron kirkossa
- klo 19.00 Kiirastorstain messu Nokian kirkossa
- klo 19.30 Kiirastorstain messu Suoniemen kirkossa
- klo 19.30 Kiirastorstain messu Pinsiön kirkossa

Pitkäperjantaina muistamme ristiinnaulittua Jeesusta, hänen kärsimystään ja kuolemaansa. Hiljennymme Jeesuksen käsittämättömän rakkauden edessä.

Pitkäperjantai 3.4.

- klo 15 Pitkäperjantain hiljainen jumalanpalvelus

Yön pimeydessä kiirii viesti: Jeesus on ylösnoussut! Kuolema on voitettu. Valo leviää kirkkoon tuohus tuohukselta, kun kynttilät syttyvät.

Hiljainen lauantai 4.4.

- klo 23 Pääsiäisyön messu Nokian kirkossa

Pääsiäisaamuna vietetään kirkkovuoden suurinta juhlaa. Hauta on tyhjä ja enkeli kertoo iloisen uutisen: Jeesus elää! Nouseva aurinko tuo viestiä valon voitosta.

Pääsiäispäivä 5.4.

- klo 10 Messu Nokian kirkossa

Toisena pääsiäispäivänä muistamme Ylösnousseen kohtaamiset opetuslasten ja naisten kanssa. Jatkamme arkeen iloisia uutisia kantaen.

2. pääsiäispäivä 6.4.

- klo 18 Iltamessu Nokian kirkossa

Lisäksi

Virvonvarvon la 28.3. Kulmakivessä klo 14–16. Virpomisoksien koristelua. Ota mukaan omia oksia tai käytä valmiiksi paikalle tuotuja. Koristeita on paikan päällä. Lopuksi vitsat siunataan.

Pappilan pääsiäinen – pihatapahtuma kaikenikäisille la 4.4. Maatilan pappilassa klo 13–16. Pappilan pihapiirissä monenlaista mukavaa pääsiäislauantaina: Pihalla on pomppulinna ja tarjolla paistettua makkaraa. Lapsille ja lapsenmielisille järjestetään munajahti. Sisällä voi tehdä pääsiäisaskartelua ja nautiskella kahvit. Vapaaehtoinen maksu Yhteisvastuukeräykselle.

Kesää kohti

Varhaiskasvatus

- **Lastenlaulukirkko** ma 13.4. Nokian kirkossa klo 18. Laulamme ja leikimme vanhoja tuttuja sekä hiukan uudempia lasten lauluja ja -virsiiä.

- **Päiväkerho- ja muskarihaku** kaudelle 2026–2027 kumpaankin 20.4.–5.5. verkossa. Tieto paikasta kesäkuun alussa sähköpostitse.
- **Perheiden kevätjuhlakirkko** ti 19.5. Nokian kirkossa klo 18. Kerhojen ja muskareiden yhteinen kevätjuhlakirkko.
- **Kouluun menevien siunauskirkko** ke 5.8. Nokian kirkossa klo 18. Siunataan isot ja pienet koulunsa aloittavat.

Musiikkia

- **Saman taivaan alla** su 22.3. Nokian kirkossa klo 18. Kanteletaiteilija Ida Elinan konsertti. Mukana Gospelkuoro Sarastus ja Lauluyhtye Lumo. Vapaa pääsy, käsiohjelma 20 €. Lue lisää s. 15.
- **Voi mikä riemu! -gospelkonsertti** su 3.5. Nokian kirkossa klo 18. Gospelkuoro Sarastus, Lauluyhtye Lumo ja Tampere Gospel Big Band. Vapaa pääsy.
- **Soivien maailmojen risteys -konsertti** su 17.5. Nokian kirkossa klo 18. Marianne Roponen, sello, Eija Virtanen, urut ja piano, Teemu Kauppi, sähköbasso. Konsertissa kuullaan muun muassa Johann Sebastian Bachin, Hakenin, Tomaso Albinonin, Dream Theaterin ja Camille Saint-Saënsin musiikkia. Instrumentit soivat yhdessä ja erikseen. Vapaa pääsy.
- **Yö väistyy II -elokuvamusiikkikonsertti** to 4.6. Nokian kirkossa klo 18. Minna Viinikainen, Eija Virtanen ja Lassi Peurakoski.
- **Siuron klavikordipäivät** 17.–20.8. Siuron kirkossa. Järjestäjinä Nokian seurakunta ja Taiteen edistämiskeskus (Taike) Pirkanmaa. Vapaa pääsy.
 - Ma 17.8. klo 18 **Räävelistä Turkuun – 470 vuotta pieniä ihmeitä**, Eija Virtanen ja klo 19.30 **Rakkauden sointi - yllättävä kohtaaminen**, Lev Berkovski, viola d'amor ja violoncello da spalla, Anna Maria McElwain.
 - Ti 18.8. klo 18 **Eksoottisia makupaloja**, Valentina Villaseñor ja klo 19.30 **Kun Haydn oli uusi**, Anna Maria McElwain.
 - Ke 19.8. klo 18 **Seitsemän veljestä tai ainakin melkein**, Benjamin Alard, Maria Erdman, Anna Maria McElwain, Sander Ruys, Valentina Villaseñor ja Eija Virtanen.
 - To 20.8. klo 18 **Tunteiden pyörteissä**, Maria Erdman ja klo 19.30 **Musiikin ytimessä** Benjamin Alard.

Lisäksi

- **Kevyttä keväthuoltoa -parisuhdeilta** ti 14.4. Pakarissa klo 18. Alustus ilosta ja huumorista parisuhteen boosterina sekä itsenäistä työskentelyä. Parisuhdeiltaan voit tulla yksin tai yhdessä ystävän tai puolison kanssa. Ilmoittautuminen pe 10.4. klo 15 mennessä. Lastenhoito järjestetty. Lisätietoa: petra.paimenkallio@evl.fi.
- **Kutsu-tapahtuma uusille nokialaisille ja seurakuntaan liittyneille** pe 17.4. Nokian kirkossa klo 18. Tule nauttimaan Miika Korkatin maailmanluokan taikurishowsta Nokian kirkon ainutlaatuisessa tunnelmassa, ja tutustumaan Nokian seurakunnan toimintaan.
- **Eläkeläisten leiripäivä** ke 13.5. Urhatussa klo 9.30–15. Päivän hinta 15 €. Ilmoittautumiset ma 27.4. mennessä Merjalle: 050 430 7172 tai Heidille: 050 561 1075.
- **Messu kotiseututeemalla** su 17.5. Nokian kirkossa klo 10. Juhlistamme 80 vuotta täyttävää Nokia-Seuraa. Messun jälkeen on **Kaatuneitten muistopäivän kunniakäynnit** sankarihaudoilla.
- **Toivon vaellus Kevon luonnonpuistoon** 11.–17.9. Ruskaretki Pohjois-Lapin erämaahan. 55 km vaellus luonnonpuistossa. Aiempaa vaelluskokemusta ei tarvita, mutta hyvä peruskunto ja uskallus astua jäätävään Kevo-jokeen vaaditaan. Upean Lapin ruskaluonnon lisäksi tarjolla hapekas telttamajoitus, rinkan pehmentämät hartiat ja muutama rakko kantapäihin. Rukousta, hiljentymistä ja iltalauluja nuotiolla. Mahdollisuus viettää osa päivästä täydessä hiljaisuudessa. Matkan hinta 310 € sisältää kuljetukset, ateriat Tievatuvalla, saunan ja retkimuonat (pl. pikku naposteltavat ja bussimatkan eväät), 15–29-vuotiaat puoleen hintaan. Ilmoittautuminen verkkosivujen lomakkeella: nokianseurakunta.fi/tapahtumat/2026-09-11/toivon-vaellus-kevon-luonnonpuistoon.

Maalausillat – luovuuden ja hiljentymisen kohtaamispaikka

Ensimmäiset kristilliset maalausillat alkoivat talvella 2019 kuvataiteilija ja taideterapeutti

Nana Haverin omasta tarpeesta ja toiveesta saada kuvia maalaten ylistää Jumalaa. Onhan olemassa ylistystanssia ja ylistysmusiikkia, miksi ei myös ylistysmaalausta? Maalausiltojen nimeksi muotoutui Raamatun sanaa maalaten. Ryhmä kokoontuu Kulmakivessä joka toinen sunnuntai, viisi-kuusi kertaa kaudessa, kaksi tuntia kerralla.

Kunkin illan pohjana toimii Raamatun kertomus, jonka äärellä viivytään ja pohditaan kertomuksen merkitystä omassa elämässä. Kuvan tekeminen tekstin pohjalta antaa kiehtovan mahdollisuuden tarkastella ja hoitaa omaa jumalasuhdetta ja samalla myös omaa

sisintä, arvoja ja asenteita. Tekstiä kuunnellessa mieleen nousee kuvia, muistoja tai ajatuksia, jotka ovat hyvä lähtökohta maalaukselle.

Maalauksen tekemiselle on varattu aikaa noin tunti ja se vietetään hiljaisuudessa. Ohjaajalta saa toki kysyä teknisiä vinkkejä, mutta muuten tila annetaan omalle sisäiselle vuoropuhelulle. Toisinaan maalauksen prosessi osoittautuukin valmista teosta tärkeämmäksi.

Illan lopuksi kukin saa lyhyen puheenvuoron aikana kertoa omasta teoksestaan, sen tekemisen vaiheista ja tunnelmista juuri sen verran kuin haluaa. On kiinnostavaa nähdä ja kuulla, miten eri tavalla sama Raamatun kohta on osallistujia puhutellut.

Osallistuminen ei edellytä erityisiä taitoja tai kokemusta. Mukaan pääsee, vaikka siveltimen käytöstä olisi vierähtänyt kymmeniä vuosia. Ryhmän henki on lempeä ja kannustava.

Osallistujien kertovat maalausiltojen olevan hyvin terapeuttisia. Kuvallisen työskentelyn kautta on ollut mahdollista käsitellä omia tunteita ja löytää uusia näkökulmia omaan elämään sekä Raamatun kertomuksiin. Maalausillat ovat auttaneet pysähtymään ja hiljentymään arjen keskellä.

Teksti: Nana Haveri

Sivu 6

Nuori, älä jätä demokratiaa poliitikkojen käsiin!

"Demokratia on liian tärkeää jätettäväksi kansan äänien varaan", lausui **Henry Kissinger**, muuan epäsuosittu 1970-luvun amerikkalaispoliitikko. Eikä ukko täysin väärässä ollut. Muun muassa keskuspankkien toiminta on viisaasti irrotettu vaaleista, jotta emme äänestäisi valtiota konkurssiin. Suomi meni myös puolustusliitto Natoon ilman kansanäänestystä – ja ehkä parempi niin. Demokratia on kuitenkin paljon muutakin kuin täysistunnot Arkadianmäellä.

Moni arkeesi vaikuttava päätös tehdään kävelymatkan päässä: muun muassa Nokian seurakunnan kirkkovaltuustossa. Siellä päätetään, mihin seurakunta käyttää rahaa ja mihin ei, mihin arvoihin seurakunta sitoutuu, ja niin edelleen.

Tätä kutsutaan lähidemokratiaksi. Se on "pientä" verrattuna valtiotason päättämiseen, mutta myös suurempaa, nopeampaa ja epämuodollisempaa. Päätöksistä vastaavat luottamushenkilöt, jotka valitaan vaaleilla neljän vuoden välein. Seuraavat vaalit ovat jo marraskuussa 2026.

Jos kuulut kirkkoon tai olet valmis liittymään, ja saat taaksesi kaveriporukallisen kirkkoon kuuluvia äänestäjiä, voit käytännössä marssia suoraan valtuustoon. Jos aiemmat merkit pitävät kutinsa, parikymmentä ääntä on jo lähes varma voitto.

Luottamushenkilön pesti tarjoaa asioita, joita ei voi pöntätä kirjasta tai googlettaa: verkostoitumista ja käytännön työelämätaitoja, itsevarmuutta, ja ehkä myös tuntumaa siitä, millaiset urapolut voivat myöhemmin kiinnostaa.

Neuvottelutaidot ovat erityisen tärkeitä aikakaudella, jota leimaa hillittömän nopea teknologinen kehitys. Rutiininomaisia työtehtäviä tulee katoamaan vauhdilla. Tekoäly ei kuitenkaan korvaa kykyä löytää sopua ihmisten välillä, kun tavoitteet törmäävät ja hihat meinaavat palaa.

Lähidemokratia ei ole mikään "oikean" demokratian Mikki Hiiri -versio. Suomi on toimiva hyvinvointivaltio pitkälti siksi, että meillä on ollut vahva poliittisen osallisuuden kulttuuri, jonka areenoja ovat olleet paikallisyhdistykset, työväenteatterit, urheiluseurat – ja seurakunnat.

Nykyään tilanne on hieman toinen. Tutkijatohtori **Leena Enbomin** mukaan puhe politiikan ja harrastamisen erottamisesta toisistaan on saavuttanut kulttuurissamme hallitsevan aseman, mikä on alkanut nakertaa kansan halua ja kykyä osallistua yhteisistä asioista päättämiseen.

Kun päätöksenteko tuntuu suurelle osalle ihmisistä kaukaiselta ja vieraalta, populismi ja iskulauseet täyttävät tyhjiön. Samalla politiikka yksinkertaistuu, tunteet syrjäyttävät tutkitun tiedon ja vaalit alkavat muokata kansan tahtoa sen sijaan, että ne heijastaisivat sitä.

Amerikkalaistutkimukset paljastavat, että äänestäjä ei usein valitse ehdokasta tämän politiikkalinjan perusteella, vaan mukauttaa omat kantansa suosikkipoliitikonsa linjaan. Näin demokratia toimii päinvastoin kuin pitäisi: ylhäältä alas eikä alhaalta ylös.

Kissinger oli ehkä oikeassa siinä, että kansa voi äänestää typerästi. Mutta lääke siihen ei ole vähemmän demokratiaa vaan enemmän ja parempaa sellaista.

Kansanvalta ei toteudu, jos kansa ei usko, että asioista voi sopia yhdessä. Nuorten poissaolo politiikasta syventää ongelmaa: mitä vähemmän osallistutte, sitä vieraammaksi päätöksenteko ja koko yhteiskunta muuttuvat, ja yhä harvempi nuori vaivautuu jatkossakaan.

Nyt on hyvä hetki katkaista kierre. Seurakuntavaaleissa ei tarvita puoluetustaa, rahaa tai verkostoja. Kirkkovaltuustossa päätökset syntyvät saman pöydän ääressä ihmisten kanssa, joihin törmää ruokakaupassa. Se on kansanvaltaa puhtaimmillaan.

Ps. Ja onhan vaalivoitto aika leuhka CV-merkintä!

Faktalaatikko:

Seurakuntavaaleissa voi asettua ehdolle jokainen kirkkoon (15.9.2026 mennessä) kuuluva henkilö, joka on täyttänyt 18 vuotta. Äänioikeus alkaa jo 16-vuotiaana. Valituksi tulee noin 8 000 henkilöä ympäri Suomen – enemmän kuin missään muussa yksittäisessä vaalissa.

Teksti: Leevi Ikonen

Sivu 7

Minna Canth – Valon puolustaja

*Kevään valo murtaa talven varjoja ja pääsiäinen tuo mukanaan toivon. Tämän lehden ilmestymispäivän päiväsankari **Minna Canth**, kirjailija ja rohkea yhteiskunnallinen vaikuttaja, teki samaa: mursi jähmettyneitä käsityksiä ja toi valoa ja toivoa alistetuille. Hän uskalsi puhua heikoimpien puolesta ja epäoikeudenmukaisuutta vastaan. Ja hänen sanomansa on yhä ajankohtaisempi.*

Minna Canth syntyi vuonna 1844 Kuopiossa ja eli aikana, jolloin naisen paikka oli tarkasti rajattu. Hän rikkoi rajoja: opiskeli, kirjoitti, piti kauppaa ja kasvatti seitsemän lasta leskenä. Mutta ennen kaikkea hän käytti kynäänsä aseena epäoikeudenmukaisuutta vastaan. Hänen näytelmänsä ja novellinsa paljastivat köyhyyden, naisten alistetun aseman ja yhteiskunnan kovuuden. Hän ei kirjoittanut vain tarinoita – hän kirjoitti julki totuutta, joka pakotti katsomaan sinne, minne ei haluttu katsoa.

Canthin rohkeus kumpusi vakaasta uskosta ihmisarvoon. Hän ei ollut kirkon virallinen ääni, mutta hänen sanomansa resonoi kristillisen rakkauden ytimen kanssa: jokainen ihminen on arvokas, jokaisella on oikeus elämään, toivoon ja mahdollisuuksiin. Hänen tunnettu lauseensa: *”Kautta historian totuus ja rakkaus ovat aina voittaneet”* voisi olla pääsiäisen motto. Ristin ja ylösnousemuksen sanoma on juuri tämä. Rakkaus voittaa! Jopa kuoleman.

Pääsiäinen kutsuu meitä katsomaan maailmaa Canthin silmin. Hän näki köyhän lapsen, yksinäisen naisen, syrjäytetyn työläisen ja kysyi: mitä voimme tehdä? Hänen aikanaan vastaus oli koulutus, tasa-arvo ja sosiaalinen oikeudenmukaisuus. Meidän aikanamme kysymys on sama, vaikka muodot muuttuvat: kuka jää varjoon, ja kuka sytyttää valon?

Minna Canthin päivä, 19. maaliskuuta, osuu usein paaston aikaan. Se on hyvä hetki pysähtyä ja kysyä: missä minä voisin olla valon tuoja? Pääsiäinen ei ole kertomus kaukaisesta ihmeestä, vaan kutsu elää toivon todellisuutta tässä ja nyt. Canth uskoi, että sanat voivat muuttaa maailmaa. Me voimme uskoa, että rakkaus voi muuttaa sydämiä.

Kun kevätaurinko sulattaa jäätä ja kirkonkellot soivat pääsiäisaamuna, voimme muistella Minna Canthin perintöä: rohkeutta puhua, voimaa rakastaa ja valoa, joka ei sammunut kovissakaan vastatuulissa. Sillä valo voittaa pimeyden – aina.

Minna Canth (1844–1897)

- Kirjailija, yhteiskunnallinen vaikuttaja, kauppias
- Taisteli naisten oikeuksien ja köyhien puolesta
- Hänen teoksensa, kuten *Työmiehen vaimo* ja *Anna Liisa*, nostivat esiin epäoikeudenmukaisuuden
- Ensimmäinen suomalainen nainen, joka sai oman liputuspäivän: 19.3. Minna Canthin päivä ja tasa-arvon päivä

Teksti: Anu Heiskanen

Sivut 8–9

Kauimmaisenrakkautta

Lähimmäisenrakkaus on keskeinen osa kristinuskoa. Moni ulottaisi sen myös eläimiin, kuten koiriin ja kissoihin. Mutta entäpä kanat, kirput tai turkiskuoriaiset?

”Älä vaan nimeä sitä!” puolisoni Ida-Maria tiuskaisee tulkiten oikein mielenliikkeeni. On vuosi 2023. Tarkastelen riisinjyvän kokoista hyönteistä kahvikupissa. Kumppanini googlailee hädissään, onko ötökkä turkiskuoriainen. Mikäli kyllä, se täytyy tappaa. Mikäli ei, hän ottaa sen kämppäkaveriksi. Pihalla otus jäätyisi hengiltä.

Viestiteltyään pitkän tovin naapureiden kanssa Ida-Maria laskee puhelimensa. ”Olen pahoillani kaveri, matkasi päättyy tähän.” Hän nipistää sormiaan. Olento on poissa. Kutsumaton vieras haudataan roskikseen maksuhuomautuksen ja homehtuneen jogurtin viereen.

Puolisoni näyttää surulliselta. Huomaan itsekin olevani allapäin. Päättelen – tai pikemminkin vakuuttelen itselleni – että sen täytyy johtua myötätunnosta häntä eikä ötökkää kohtaan. Ajatus siitä, että surisin mattoja syövän tuholaisen kuolemaa, edes vähän, tuntuu epänormaalityliltä.

Hyönteiset ovat puolisololleni niin sanottu erityismielenkiinnonkohde, jollaisia on arviolta 75–95 prosentilla autistisista ihmisistä. Ne voivat viedä huomion kaikelta muulta, mutta myös tuoda elämään myönteisiä kokemuksia ja auttaa katsomaan asioita eri näkökulmasta kuin muut.

Lapsena Ida-Marian ikätoverit pitivät häntä outona, koska hänen oli vaikea ymmärtää sanatonta viestintää ja kirjoittamattomia sosiaalisia sääntöjä. Pikku-Ida löysi lohtua perheen

Tupsu-kissasta, mutta myös hyönteisistä, kuten muurahaisista, kimalaisista ja leppäkertuista.

Ida-Marialla on myös toinen autismiin liitetty piirre: inhimillisten ominaisuuksien liittäminen ei-inhimillisiin kohteisiin. Olen nähnyt hänen surevan rikkinäisiä puhelimia, kadonneita lapasia ja etenkin vanhaa Nissan Sunnya, josta hänen 91-vuotias mumminsa luopui lopetettuaan autoilun.

Vaikka piirteet ovat suloisia, olen myös säälinyt kumppaniani. Pitkään minusta tuntui, että hänen myötätuntonsa on liiallista ja jollain tapaa omasta tahdosta riippumatonta. Koin, että piirteet pakottavat hänet kannattelemaan koko maailman painoa harteillaan.

Hetki sitten kuuntelin podcastia, jossa eräs tekoäly-yhtiön johtaja pohti, voisivatko kielimallit kokea tunteita – ja mitä tunne ylipäänsä tarkoittaa. Keskustelu palautti yllättäen mieleen turkiskuoriaisen ja Sylvi-mummin Nissanin.

Huomasin, että osaan itsekin tuntea empatiaa elotonta koodinpätkää kohtaan, jos vain annan mielikuvitukseni laukata. Tekoälyä on itse asiassa melkein helpompi sääliä kuin vaikkapa torakkaa, joka on kuitenkin elävä ja ainakin jollain tasolla tunteva olento.

Tämä liittyyneen siihen, että tekoäly on ihmisen kaltainen. Se inttää, vitsailee ja "muistelee" menneitä. Myötätunto on asettumista toisen asemaan. Kun olento, eläin tai ihminen (tai kone!) on samankaltainen kuin itse, samaistuminen muuttuu helpommaksi.

Ei siis ihme, että lastenkirjoissa seikkailee leikkisiä karhun- ja ketunpoikia, kauniita perhosia sekä uutteria muurahaisia, mutta ei turkiskuoriaisia, hyttysiä tai hyytelösammaleläimiä.

Tutkija, kirjailija sekä vammais- ja eläinoikeusaktivisti **Sunauro Taylor** muistuttaa *Niin & Näin* -lehdessä (4/2025), että myötätunto ei ole rajallinen resurssi. Hän uskoo, että eläimiin kohdistuva empatia – tai sen puute – vaikuttaa ihmisiin kohdistuvan empatian määrään.

Taylor uskoo, että otamme usein annettuna, mikä on oikea tapa ajatella, liikkua tai havainnoida maailmaa. Kun eläimet toimivat tavoilla, jotka poikkeavat merkittävästi omistamme, saatamme nähdä ne yksinkertaisina ja vähempiarvoisina – jopa haitallisina.

Taylorin mielestä yhteiskunta suhtautuu vammaisiin ihmisiin, kuten häneen, samankaltaisella tavalla. Hänen mukaansa vammaisuus nähdään esteenä ja haittana, ei niinkään ominaisuutena, jota yritettäisiin ymmärtää ja jolla voisi olla arvoa ja myönteisiä vaikutuksia. Hänestä meidän ei ole syytä olettaa toisten kokemusmaailmojen olevan omaamme köyhempiä vain koska emme ymmärrä niitä – oli kyse ihmisestä tai eläimestä.

Epävarmuudelle tilan antaminen on Taylorin mukaan "vapautuksen polku" eli tie yhteyteen kaikkien olentojen välillä.

On talvi 2025. Nostamme Ida-Marian kanssa mehiläispesien kattoja tehdäksemme varroapunkkitorjuntaa. Lumi täyttyy nopeasti yhdyskuntaansa puolustavista hyönteisistä, jotka pakkanen jähmettää kesken lennon saaden ne putoamaan hangelle.

Yritän pelastaa mehiläisen ylisuurilla suojahanskoillani. Siltä irtoaa raaja. Olento sätkyttelee jäljellä olevia jalkojaan yhä hitaammin. Tuijotan jäätyvää pörriäistä silmiin ja mietin, miltä siitä tuntuu. Katsooko sekin minua? Tietääkö se kuolevansa? Pelottaako sitä?

Alan tajuta, että iso syy siihen, miksi olen irvaillut Ida-Marian myötätunnolle hyönteisiä kohtaan, on se, että olen halunnut suojella itseäni mielipahalta. Planeettamme on täynnä kärsiviä ihmisiä; vieläkö pitäisi laajentaa maailmantuskansa kaloihin, ötököihin ja sen sellaisiin?

”Tuu jo”, Ida-Maria hoppuuttaa. Mitä hitaammin toimimme, sitä enemmän mehiläisiä menetämme. Litistän otuksen. Sydämessä hieman vihlaisee.

Eräiden tutkimusten mukaan on mahdollista, että mehiläiset voivat kokea traumaperäistä stressiä, optimismia, pessimismiiä, turhautumista, leikkisyyttä ja pelkoa. Ne osaavat myös tunnistaa ihmiskasvoja, käsitellä muistoja nukkuessaan ja ratkaista matemaattisia pulmia. Miksi siis olisimme varmoja, etteivät jopa pienimmät luontokappaleet voisi kokea syvällisiä tunteita, kuten rakkautta, tai että niillä ei voisi olla unelmia? Tai pikemminkin: miksi emme lähtökohtaisesti olettaisi, että näin on?

Kun podcastin toimittaja kysyy samalta tekoälyjohtajalta, voiko virtapiireissä syntyä tunteita, hän siirtää huomion toisaalle. Ratkaisevaa ei ole hänen mukaansa vain se, mitä tekoälymallit ovat, vaan miten epävarmuus niiden mahdollisesta kokemusmaailmasta vaikuttaa meihin. Emme ehkä koskaan tiedä varmaksi, tuntuuko joltain olla tekoäly – sen enempää kuin emme tiedä, miltä tuntuu olla ahven, rotta tai turkiskuoriainen. Se, miten päätämme suhtautua tähän epävarmuuteen, muokkaa väistämättä käyttäytymistämme ja mielialaamme.

Joitakin vuosia sitten haastattelin Tampereen yliopiston ympäristökasvatuksen professori **Kirsi Pauliina Kalliota** erästä hanketta varten. Hänen mukaansa me aikuiset usein jaottelemme kaiken plussiin ja miinuksiin, kun taas lapsi osaa arvostaa ruusua ja rikkaruohoa tasapuolisesti.

Vaikka ajattelun kangistuminen on tiettyyn mittaan luonnollista, Kallio uskoo sen liittyvän myös siihen, että kulttuurimme rohkaisee tarkastelemaan asioita välittömän haitan ja hyödyn kautta. Kun maailma on kulmikas, lapsi innostuu. Aikuinen taas kokee, että kaikki on hiottava sileäksi.

Tämä ei ole sen loogisempi, tieteellisempi tai “kypsempi” ajattelutapa kuin se, että asiat ympärillämme ovat jännittäviä, kauniita ja moniulotteisia. Jos oletamme universumin olevan harmaa ja yllätyksetön, sellaiselta se varmasti alkaa myös näyttää ja tuntua.

Tavallaan on toissijaista, kohdistaaako ihminen empatiaa koiraan, hyönteiseen, lokkiin tai jopa tekoälyyn tai henkilöautoon, sillä myötätunnon kokeminen itsessään tuo elämään rikkautta ja hyvää oloa. Tämä ruokkii empatiaa entisestään synnyttäen ikään kuin myönteisen noidankehän.

Kun kuuntelen puolisoni lämpimiä lapsuusmuistoja helteen pökerryttämille kimalaisille rakennetuista pahvisairaaloista tai näen hänen ihastelevan mehiläisen syntymää, ymmärrän säälineeni häntä aivan turhaan.

Teksti: Leevi Ikonen

Sivu 10

Piispantarkastus ohjasi Nokian seurakuntaa yhteisöllisyyteen ja tulevaisuuden rohkeaan rakentamiseen

*Nokian seurakunnassa suoritettiin piispantarkastus vuonna 2025. Se haastoi seurakuntaa katsomaan itseään sekä sisältä että ulkoa – ja ennen kaikkea tulevaisuutta kohti. Koko prosessin läpi kantoi teema **Yhdessä uteliaasti uuteen**, joka kutsui pohtimaan, millainen Nokian seurakunta on, ja millainen sen tulisi olla.*

Aloitusemessu: Kutsu katsoa yhdessä

Piispantarkastus käynnistyi 16.3.2025 aloitusemessulla ja sen jälkeisellä työskentelyllä. Tampereen hiippakunnan piispa **Matti Repo** rohkaisi katsomaan seurakunnan menneisyyteen, nykyhetkeen ja tulevaisuuteen. Hän muistutti kysymään, millainen seurakunta on silloin, kun tämän päivän kastetut ovat rippikouluiässä – ja vielä seuraavankin sukupolven kohdalla.

Työskentelyissä nousi esiin vahva toive, että kaikkien ääni kuuluisi: kirkkoon kuuluvien ja kuulumattomien, nuorten ja vanhojen, aktiivisten ja niiden, jotka eivät ole vielä löytäneet paikkaansa.

Hengellisyyden äärellä: Mitä kannamme sydämissämme?

Kevään Minun hengellisyyteni -keskusteluissa seurakuntalaiset pysähtyivät henkilökohtaisemman pohdinnan äärelle.

Pienryhmät kiersivät Urhatussa “aarrearkkuja”, joissa odottivat kysymykset: *Mikä ruokkii hengellisyyttäsi? Miten rukoilet arjessa? Millaisesta kristillisestä yhteisöstä haaveilet?* Vastauksissa korostuivat lämpimät kohtaamiset, rukous, musiikki, Raamatun sanat ja toive yhteisöstä, jossa jokaisella olisi tilaa olla keskeneräinen ja tulla kuulluksi.

Toimintaympäristön tutkiminen: Kasvava ja monimuotoistuva Nokia

Syyskuinen toimintaympäristön tutkimisen päivä toi näkyviin kasvavan kaupungin mahdollisuudet ja haasteet. Kaupunkikehitysjohtaja **Mikko Nieminen** kertoi, että Nokia on vetovoimainen ja monimuotoistuva, mutta kasvu tuo mukanaan myös yksinäisyyttä, taloudellista haavoittuvuutta ja vertaistuen tarvetta.

Panelistien puheissa nousi esiin, että seurakunta on edelleen luotettu kumppani, joka tavoittaa kaikenikäisiä ja toimii sillanrakentajana esimerkiksi perheiden, nuorten ja ikäihmisten välillä.

Keskustelussa korostui tarve matalan kynnyksen kohtaamisille: paikoille ja tilanteille, joissa erilaiset ihmiset voisivat löytää yhteisön ja tulla nähdyiksi.

Visitaatioviikonloppu: Tilastot, tulevaisuus ja toivo

22.11.2025 työntekijöille ja luottamushenkilöille rakennetussa tilastoradassa tutkittiin Nokian väestökehitystä, nuorten aikuisten hengellisyyttä, huono-osaisuuden määrää ja monikulttuurisuuden kasvua. Selvisi, että kasvun rinnalla kasvaa myös tarve kohdata haavoittuvuutta.

Keskusteluissa syntyi yksimielisyys siitä, että seurakunnan tulee olla ulospäin suuntautuva, toivoa luova yhteisö, joka rakentaa siltoja arkeen – kouluihin, perheisiin, lähiöihin ja palveluihin.

Visitaatioviikonloppu päättyi juhlamessuun, jossa piispa Repo muistutti, että kristityn tehtävä on ennen kaikkea kohdata lähimmäinen ja tehdä laupeuden tekoja – ei kerätä omaa ansioluettelo, vaan tarkkailla sydämensä suuntaa. Hän näki, että Nokian seurakunnassa on vahva perusta kasvaa kohti tulevaisuutta: innostuneet työntekijät, sitoutuneet vapaaehtoiset ja yhteisö, joka haluaa palvella oman paikkakuntansa ihmisiä.

Omassa loppupuheenvuorossaan kirkkoherra **Ville Järvinen** kiteytti seurakunnan suunnan kohti tulevaa: “On tärkeää, että jokaisella nokialaisella on mahdollisuus itselle luonnollisella tavalla tulla Pyhän koskettamaksi seurakunnan yhteydessä. Ainutlaatuisina ja erilaisina yksilöinä rakennamme yhdessä seurakuntaa, joka voi palvella koko nokialaista yhteisöä.”

Yhdessä kohti uutta

Piispantarkastus ei ole loppuarvio, vaan alku uudelle. Prosessin aikana nousseet havainnot, tilastot, kysymykset ja keskustelut kulkevat mukana tulevaan strategiatyöskentelyyn.

Viesti on selvä: Nokian seurakunta haluaa olla yhteisö, jossa jokainen tulee nähdyksi, jossa uskalletaan ylittää rajoja ja jossa rakennetaan yhteyttä rohkeasti kohti tulevaisuutta, kohti uutta toivon aikaa.

Teksti: Anu Heiskanen

Sivu 11

Ihana, ihmeellinen, ihminen: Anna äänesi kuulua!

Marraskuussa 2026 Nokian seurakunnan jäsenillä on mahdollisuus vaikuttaa paikallisesti. Seurakuntavaalit toimitetaan sunnuntaina 15.11.2026, ja ennakkoäänestys järjestetään 3.–7.11.2026.

Seurakuntavaalit ovat evankelisluterilaisen kirkon demokraattisin rakenne. Neljän vuoden välein valitaan luottamushenkilöt, jotka päättävät seurakunnan taloudesta, toiminnan linjauksista, kiinteistöistä ja henkilöstöstä. Luottamushenkilöt toimivat strategisen tason päätöksentekijöinä. Rooli voi kuulostaa suurelta, mutta se on ennen kaikkea kuuntelemista, keskustelua ja yhdessä rakentamista.

Ehdokkaaksi voi asettua jokainen kirkon jäsen, joka on konfirmoitu ja täyttää 18 vuotta viimeistään vaalipäivänä. Ehdokkaaksi pääsee liittymällä valitsijayhdistykseen tai perustamalla oman listan. Äänioikeus on laajempi kuin missään muissa vaaleissa, äänestämään pääsee jo 16-vuotiaana.

Nokian seurakunta tukee ehdokkaita tarjoamalla ajantasaista tietoa ja näkyvyyttä seurakunnan kanavissa. Lisäksi käytössä ovat valtakunnalliset viestintämateriaalit ja ehdokaskone, joka auttaa äänestäjiä löytämään omia arvojaan ja näkemyksiään vastaavan ehdokkaan.

Yhteisöjen yhteisö

Seurakunta on yhteisö, joka elää jäsentensä mukana ja tavalla. Kirkkoherra **Ville Järvinen** on linjannut, että *Nokian seurakunta on yhteisöjen yhteisö*.

Päätökset eivät synny etäällä, vaan lähellä: luottamushenkilöt ovat nokialaisia, jotka tuntevat seurakunnan arjen ja sen toiminnan kaaren lapsuudesta vanhuuteen. Heidän tehtävänsä on tuoda seurakuntalaisten ääni pöytiin, joissa linjataan esimerkiksi diakoniatyön painotuksia, tilojen tulevaisuutta ja sitä, mihin suuntaan Nokian seurakunta kulkee tulevina vuosina.

Luomme yhdessä toivoa

Seurakuntavaalit on kutsu osallistua. Jokainen ääni on tapa rakentaa yhteistä, avointa ja turvallista seurakuntaa – toivon yhteisöä, joka elää arjessa ja juhlassa, yksilön rinnalla ja kaupunkimme keskellä.

Tänä vuonna paras tapa vaikuttaa on yksinkertainen: asetu ehdolle ja tule äänestämään! Yhdessä teemme Nokian seurakunnan tulevaisuudesta totta. Strategiamme mukaisesti *Luomme yhdessä toivoa.*

Seurakunnan vaalisivulta löydät päivittyvää tietoa seurakuntavaaleista, ehdokkuudesta ja äänestämisestä: nokianseurakunta.fi/paatoksenteko/seurakuntavaalit-2026.

Teksti: Anu Heiskanen

Sivut 12–13

Kohtaamisia aistien varassa

Vielä viileässä aamussa tuntuvat yön jäljet. Ja surun yksinäisyys. Sirkat sirittävät vaimeasti. Mariaa palelee hieman. Hän on lähtenyt puutarhaan, jossa hauta sijaitsee. Joku mies puhuttelee häntä. Maria näkee, mutta ei ymmärrä näkemäänsä.

*Silloin Jeesus sanoi: »Maria.» Maria käännähti ja sanoi: »**Rabbuuni!**» – sana on hepreaa ja tarkoittaa opettajaa.*

Oma nimi lausuttuna niin tutulla ja rakkaalla äänellä. Marian keho tunnistaa Jeesuksen nopeammin kuin mieli oivaltaa. Hän kääntyy.

*

Jeesuksen kaksi oppilasta on kävelemässä tietä pitkin. Tie on kuiva ja siitä nouseva pöly on liannut jalat. Oppilaiden matka kulkee kohti Emmaus-nimistä kylää. Kuljetaan vaitonaisina, mutta myös yhteistä puhuttavaa on: pääsiäisen tapahtumat kerrataan, pohditaan ja sanoitetaan. Askeleet ovat pettymyksestä ja surusta raskaat.

Mukaan keskusteluun liittyy kulkija tieltä. Tälle pitää selittää edellisten päivien tapahtumat. Erikoista, että hän oli tyystin tietämätön Nasaretin Jeesuksesta, tämän toiminnasta ja opetuksista sekä teloituksesta. Askelten rytmi keinoon samaan tahtiin yhteistä matkaa.

Perillä oppilaat kutsuvat miehen kanssaan aterialle.

Kun he sitten söivät yhdessä, Jeesus otti leivän ja lausui kiitosrukouksen. Hän mursi leivästä

paloja ja antoi ne oppilaille.

Oppilaiden aistit avautuvat. He ymmärtävät. Miehet katsovat tarkemmin ja tunnistavat kädet, jotka taittavat leivästä paloja ja ojentavat siitä jaettavaksi. Leivän maku leviää suuhun.

*

Tiberiaan järven rannalla seisoo turhautuneiden miesten joukko hiljaisina. Yön kalastus on ollut turha reissu. Ei ole kotiin viemistä, eikä kerrottavaa. Verkot roikkuvat tyhjinä ja märkinä. Pettymys tuntuu kiristyksenä hartioissa, sormien niveliä jomottaa uupumuksesta.

Mies veneen liepeillä kysyy syötävää. Se tuntuu ikävältä, näkihän tuo, ettei mitään ollut. Sama mies käskee heittää verkot vielä kerran toiselle puolen venettä. ”Se on Herra!” tunnistaa yksi oppilaista. Rannalla syntyy liikettä ja miehet lähtevät uudelleen vesille.

Rannalle noustessaan oppilaat näkivät leipää ja hiilloksen, jolle oli laitettu paistumaan kalaa.

Jeesus sanoi: »Tulkaa syömään.» Kukaan oppilaista ei uskaltanut kysyä, kuka mies oli. He näet tiesivät, että hän oli Herra.

Nuotion hiilloksella paistuvaa kalaa asetellaan leivälle, ojennetaan annoksia kädestä toiseen. Tuore leipä on pehmeää, kalan pinta rapsahtaa haukatessa. Istutaan alas syömään yhdessä. Sanoille ei ole tarvetta, jaetaan hetki aamuauringon valon lisääntyessä.

Nämä kertomukset sijoittuvat Uudessa testamentissa pääsiäisen ja ylösnousemustapahtuman jälkeen. Ensimmäinen ja viimeinen teksti on kirjoitettu Johanneksen evankeliumiin, ne löytyvät luvuista 20 ja 21. Emmauksen tien kertomus puolestaan on Luukkaan evankeliumissa, sen luvussa 24.

Kaikkia kolmea tekstejä yhdistää se, että Jeesuksen läheiset ihmiset eivät tunnista Jeesusta. He eivät näe häntä. Esteenä näkemiseen silloin ja edelleen voi olla suru, pettymykset tai elämäntilanne.

Näissä kertomuksissa ymmärrys ylösnousseesta Kristuksesta ei avaudu näkemisen kautta, avainasemassa ovat muut aistit. Ylösnoussut Kristus ei ole vain silmien katsottavaa, vaan oivallus viriää muiden aistien ja kehon kokemusten kautta. Tunnistamisen väline ei ole näkö, vaan kuulo, maku, haju sekä tuntoaisti. Ne avaavat oven ymmärrykseen, joka silmälle oli suljettu.

Katse etsii usein selkeitä merkkejä. Se haluaisi varmuuden, joka voidaan todistaa. Mutta pääsiäisen tapahtumien jälkeisissä kertomuksissa näkö ei ole luotettavin opas. Suru

sumentaa, pettymys rajaa näkökenttää, odotukset piirtävät hahmon vääräksi. Maria näkee puutarhurin. Emmauksen kulkijat näkevät vieraan. Rannalla seisoo mies, jolta ei uskallettu tarkistaa oliko tämä Jeesus.

Silti jokainen kohtaaminen ja tunnistaminen tapahtuu.

Kohtaaminen tapahtuu äänessä, joka lausuu nimen. Se tapahtuu puheessa, joka saa sydämen hehkumaan. Se tapahtuu leivässä, joka murretaan tutulla tavalla. Se tapahtuu hiilloksessa, jonka lämpö tuntuu kasvoilla. Ylösnousemus ei murra ihmisyyttä, vaan koskettaa sitä. Se ei kierrä kehoollisuutta, vaan käyttää sitä.

Ihminen on kehollinen kokonaisuus. Ei vain keho tai mieli, vaan näiden yhdistelmä. Me tunnemme ja koemme kehossa kokonaisvaltaisesti elämää koskettavat tunteet, odotukset ja ajatukset, pelot, toiveet, suru ja ilot. Ihminen ei niin ikään kohtaa Jumalaa vain mielen ajatuksissa, vaan koko olemisellaan – muistilla, kokemuksilla, hermostossa, lihaksissa sekä suhteessa toisiin ihmisiin tai luontoon.

Suru ei ole ajatus, se tuntuu kylmänä iholla, painona rinnassa, kiristyksenä hartioissa. Pettymys kulkee mukana askelten rytmissä ja väsyttää jalkoja. Siksi tunnistaminenkaan ei ole vain oivallus. Se on kääntymistä ääntä kohti. Se on pysähtymistä, kun sydän alkaa lämmetä kesken keskustelun. Ensin keho reagoi ja mieli seuraa perässä.

Keho ei kanna vain ikäviä tunteita. Se kantaa myös iloa. Ilo ei ole huudahdus, vaan lämpö, joka leviää rintaan. Se on hengitys, joka kulkee vapaammin. Se on askel, joka kevenee huomaamatta. Marian kääntyminen on liike. Emmauksen kulkijat jatkavat matkaa inspiroituneina, he kertovat kokemuksestaan toisille. Rannalla miehet istuvat hiilloksen äärellä ja ruoka maistuu pitkän yön jälkeen.

Ylösnousemuksen ilo ei poista sitä, mitä pääsiäisenä tapahtui. Risti on yhä totta. Mutta ilo kulkee sen läpi ja antaa rohkeutta nousta, kääntyä ja lähteä liikkeelle.

Pääsiäisen ja ylösnousemuksen sanoma on kohtaamisen sanoma: Jumala ei palaa maailmaan etäisenä ilmestyksenä, vaan asettuu samaan rytmiin ihmisen kanssa. Hän puhuu, syö, viipyy seurassa, valmistaa ruokaa. Hän ei pakota tunnistamaan itseään, mutta jättää jälkiä, jotka ovat tunnistettavia.

Tunnistaminen ei synny hetkessä. Se kasvaa tilanteessa, jossa ihminen on jo väsynyt, surullinen tai turhautunut. Tyhjä hauta, raskas tie ja tyhjät verkot ovat kaikki lähtökohtia, joissa mikään ei tunnu kirkkaalta. Juuri siellä aistit alkavat kantaa. Ne muistuttavat siitä, mitä mieli ei vielä uskalla uskoa.

Ehkä siksi nämä raamatunkertomukset ylösnousemuksen jälkeen ovat niin kehollisia. Ne eivät nosta ihmistä pois arjesta, vaan tuovat toivon sen keskelle. Ylösnoussut Kristus tarjoutuu vuorovaikutukseen, kohtaa yhteyden kautta. Hän ei käske pois rannalta, vaan sytyttää nuotion. Hän ei ole surun ulkopuolella, vaan lausuu nimen sen keskeltä.

*

Kun en näe,
kutsu nimeltä.

Kun en ymmärrä,
murra leipä.

Kun olen kylmä,
annas hiilloksen hehkua.

Ja anna minun tunnistaa sinut.

Suuntaviittoa ja lukuvinkkejä:

Asta Lehtimäki & Hanna-Kaisa Hartala: Keholliseksi luotu (2024, Tampereen NNKY ja Päivä Osakeyhtiö)

Anni Pesonen: Credo, tieni mystiikkaan (2022, Basam Books)

Wilfred Stinissen: Tosi ihminen – kirja luomisesta ja pyhydestä (2015, Kirjapaja)

Teksti: Eeva Koskimäki

Sivu 14

Hartausmietiskely

Raamatun sana: Psalmi 102:2–3

Kuule rukoukseni, Herra,
nouskoon huutoni sinun luoksesi!
Älä kätke minulta kasvojasi,
kun olen ahdingossa.
Kallista korvasi minun puoleeni!
Kun huudan sinua avuksi,
älä viivytä vastaustasi.

Mietiskely:

Kuule rukoukseni, Herra – kun elämä vie ihmistä vaikeisiin hetkiin, rukouskin pelkistyy. Pyynnöksi riittää vain: kuule minua. Parempina aikoina voi olla kaikenlaisia asioita, joita Jumalta rukouksessa pyytää. Voi olla kauniita sanoja tai yleviä hengellisiä ajatuksia. Joskus omassa uskonvahvuudessa ei epäröidä pyytää suuriakaan asioita. Ehkä, ja toivottavasti, hyvinä aikoina on myös kiitosta ja toisten muistamista rukouksessa.

Mutta silloin kun elämä pelkistyy hetkestä toiseen selviämiseen, ei kaivata suuria sanoja. Ei ihmeitäkään. Älä kätke minulta kasvojasi, kallista korvasi minun puoleeni – olethan kanssani Jumala, silloin kun on kaikkein vaikeinta. Elämä pimeissä laaksoissa rukoillaan, jotta ei oltaisi yksin.

Lähestyvä hiljainen viikko kääntää ajatuksen pikkuhiljaa Jeesuksen elämän viimeisiin vaiheisiin ja siihen kärsimykseen, johon hänen tiensä johti. Jeesuksessa Jumala itse koki hylätyn, häväistyn ja kärsivän ihmisen osan. Jumala astui heikkouteen ja avuttomuuteen. Mitä tämä kertoo meille maailmassa, jossa vahvat voittavat ja hallitsevat kaiken aikaa?

Moni on kokenut, ja niin minäkin, että vaikeimmalla hetkellä Jumala on läsnä. Kärsimyksen keskellä Jumala on nähnyt ja kuullut, ja se on riittänyt. Ei ole ollut suuria sanoja tai ilmestyksiä. Kärsivän ihmisen rinnalla kulkee Jumala, joka on itsekkin kärsinyt. Ja juuri siinä kärsimyksen keskelle syntyy toivo ja merkitys.

Rukous:

Rakas Jeesus,
sinä suostuit heikkouteen ja kärsimykseen.
Kiitos suuresta rakkaudestasi
meitä kohtaan.
Avaa sydämeni ottamaan vastaan lahjasi,
ja anna rohkeutta olla uskollinen seuraajasi.
Aamen.

Teksti: Sanna Vuorela

Sivu 15

Ida Elina – moderni popkanteletar

*Kansainvälisesti tunnettu popkanteletar **Ida Elina** saapuu Nokialle. Sunnuntaina 22. maaliskuuta hän konsertoi Nokian kirkossa Saman taivaan alla -kokonaisuudella, jossa hänen rinnallaan esiintyy myös Gospelkuoro Sarastus ja Lauluyhtye Lumo.*

Ida Elina on kansainvälisesti arvostettu suomalainen laulaja-lauluntekijä ja popkanteletar.

Hän on uudistanut perinteisesti lempeän ja melankolisen instrumentin ja tehnyt siitä niin popin kuin folk-musiikin soittimen. Ida Elina on palkittu monilla tunnustuksilla, kuten Vuoden Kansainvälistyjä 2023 (Kanteleliitto), Vuoden Esiintyjä (Evento Awards), Vuoden Kantele (Kanteleliitto) sekä 1. Kansainvälisen Kantelekilpailun voittaja.

Ida Elina on hurmannut yleisönsä itsenäisyyspäivän juhlista loppuunmyytyihin konserttisaleihin ympäri maailmaa taidoillaan yhdistää kanteleen herkkyyttä, voima ja aitous. Hän on myös loistava laulaja, jonka ääniala ulottuu korkeista nuoteista syviin sävyihin. Laulut onnistuvat useilla kielillä kuten mandariiniksi, japaniksi ja ranskaksi. Ida Elina on enemmän kuin muusikko – hän on myös mielenkiintoa maailmalla herättävä persoona ja Suomi-lähettiläs, joka on saanut taakseen kantelemusiikkiin rakastuneen laajan fanijoukon niin Suomessa kuin ulkomailla.

Kalevala-projekti ja elokuvamenestys

Vuodesta 2024 lähtien Ida Elina on toteuttanut kunnianhimoista Kalevala-projektiaan, joka juhlistaa Suomen kansalliseepoksen 190-vuotisjuhlaa. Projekti sisältää lyhytelokuvan, 13 kappaletta sisältävän albumin sekä uudenlaisen audiovisuaalisen konserttikokonaisuuden, joka sai ensi-iltansa Suomessa helmikuussa 2025.

Lyhytelokuva *Under the Northern Skies* on saavuttanut laajaa kansainvälistä huomiota ja voittanut useita palkintoja, kuten Best Narrative Short Film (New York Independent Cinema Awards) ja Best Musical/Dance Film (LA Film & Documentary Awards). Lisäksi elokuva on valittu Mirada Corta Short Film Festivalien semi-finalistiksi Meksikossa.

Syksyllä 2025 elokuva nähtiin myös useilla elokuvafestivaaleilla ympäri maailmaa, kuten HB Film Festivalilla (Skotlanti), SOHO International Film Festivalilla (New York), International Sound & Film Music Festivalilla (Kroatia) sekä Catalina Film Festivalilla (Kalifornia).

Syksyllä 2025 Echoes of Kalevala -konserttisarja jatkui Suomessa, ja kohokohtana kuultiin maailman kantaesitys Tampere Filharmonian kanssa kapellimestari **Dimas Ruiz Santosin** johdolla ja **Erno Tiittasen** sovituksin.

Saman taivaan alla Nokiolla

Sunnuntaina 22. maaliskuuta Ida Elina konsertoi Nokian kirkossa. Tilaisuus alkaa klo 18. Saman taivaan alla -nimisessä konsertissa artistin kanssa esiintyy myös Gospelkuoro Sarastus ja Lauluyhtye Lumo. Konserttiin on vapaa pääsy, käsiohjelma 20 €.

*

Audio Sacra – kuulen pyhän -festivaali Suoniemen kirkossa la 13.6. Puhutteleeko pyhiinvaellus, kristillinen mystiikka, luontohengellisyys, taide ja yhteisöllisyys? Jos vastasit

kyllä, tämä tapahtuma on sinulle! Festivaalipäivän sisältö koostuu muun muassa musiikista ja äänimaisemista, rukouksista ja toiminnallisista harjoitteista. Merkkää päivä kalenteriin ja seuraa tarkempaa ilmoittelua lähempänä tapahtumaa.

Tapahtuman ideoija, nokialainen pastori **Olli Viljakainen**, kuvaa Audio Sacra – kuulen pyhän - festivaalia kokeiluksi, joka tarjoaa muinaisia rukouksen, palvonnan ja Jumalan kohtaamisen muotoja modernilla twistillä.

"Tapahtuma ei rakennu puheiden tai saarnan varaan, vaan tilan ja kokemuksen ympärille. Suoniemen kirkko Nokialla tarjoaa upeat puitteet tilan luomiseen, jossa jokainen voi turvallisesti kohdata itsensä – ja mahdollisesti Jumalan. Festivaalin toivotaan tavoittavan erityisesti niitä, jotka pohtivat kristinuskon merkitystä omassa elämässään", kertoo Viljakainen.

Sivu 16

Pääsiäisnäytelmä Passio: Jeesuksen elämä, kuolema ja ylösnousemus

Tiistaina 31.3. Nokian kirkossa klo 18.

Ammattilaisvoimin tehty korkeatasoinen näytelmä, joka perustuu Raamatun kuvauksiin pääsiäisviikon tapahtumista. Ohjaajana ja lavalla ammattinäyttelijä Stephen Bathurst.

Pietarin, Maria Magdalenan ja roomalaisen sotapäällikkö Marcuksen näkökulmista kerrottu vaikuttava nykyaikainen draama johdattaa meidät pääsiäisviikkoon ja läpi sen tapahtumien.

Soveltuu kaikenikäisille, mutta sisältää aikuisia teemoja, lieviä kirosanoja sekä realistisia kuvauksia ristiinnaulitsemisesta.

Teoksen tuottaa YWAM Finland.

Näyttelijät: Stephan Bathurst, Sonja Häkkinen, Lasse Kortelainen, Marianna Sandström, Pekka Toivanen.

Vapaa pääsy.